

## Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

## ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

## Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)  
 I; φώναξε κατάπληκτος ο διάσημος αστυνομικός. Ο Ουίλσον βρήκε τὰ ίχνη του Μασορί;... "Αλλά τότε γιατί εδώ και μερὶ ὥρα μου εἶπε ὅτι δὲν ἔχει καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

—Κι' ὅμως, δὲν πέρασε μισὴ ὥρα, διδάσκαλε, πὺ μὲς τηλεφώνησε νὰ τοῦ στείλωμε τὴν Ζαίρα...  
 —Τὴν Ζαίρα!... φώναξε ὁ Χόλμς.  
 —Ὁ Χάρρυ σάσιε. "Ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κι' ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ θεῖο. Εἶχε προσέξει, ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ διδασκάλου του εἶχε ἀλλοιωθῆ ἀπὸ μίαν τρομερὴ ἔκφρασι ἀνσυχίας καὶ φόβου. "Ἔτρεμε λοιπὸν σύγκορμος καὶ μὲ θλέμματα φοβισμένα κύτταζε τὸν Χόλμς κατὰμάτα προσπαθώντας νὰ ματεύσῃ τίς σκέψεις του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, τρομερὰ ἀνήσυχος, ψιθύρισε μὲ φωνὴν ματὴ θλίφι καὶ πόνο, ὕστερα ἀπὸ μιά ὀλιγοστιγμὴ πένθιμη σιωπῆ:

—Ζαίρα!... Δυστυχισμένο κορίτσι!.. Ποιὰ τάχα τρομερὴ συμφορὰ νὰ σὲ περιμένῃ!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ διασημοῦ αστυνομικοῦ ἐπάγασαν τὸν νεαρὸ βοηθὸ του.

—Γιατί ζήτησε ὁ Ουίλσον τὴν Ζαίρα; ρώτησε μ' αὐστηρὸ τόνον ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν βοηθὸ του.

—Κύριε, τοῦ ἀπάντησε τρέμοντας ὁ Χάρρυ, τηλεφώνησε πὺς ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ τὴν στείλωμε στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς αστυνομίας τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνῃ. Μὰς τηλεφώνησε δεκά λεπτά μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου...

—Τοὺς διαβόλους!... Εἶνε τετραπέρατοι! Μὰς παρακολουθοῦν θῆμα πρὸς θῆμα φαίνεται, εἶπε ὁ αστυνομικός.

Κι' ἀποτεινόμενος στὸν βοηθὸ του τὸν ἐξανάρτησε:

—Καὶ σὺ τί ἔκανες;  
 —"Ἐγὼ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χάρρυ, μ' ἕνα διασταχτικὸ τόνον, τὴν πῆγα μόνος μου στὴ διεύθυνσιν...

—Καὶ τὴν παρέδωδες στὸν ἴδιον τὸν Ουίλσον; τὸν διέκοψε ὁ Χόλμς.

—Ὅχι, ἐτραύλισε ὁ Χάρρυ, τρέμοντας ἀπὸ ντροπὴ μαζὺ καὶ φόβου. "Ἐνας αστυνομὸς μὲ σταματῆσε στὸν μεγάλον διάδρομον καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ουίλσον ἀυτομόνοσε νὰ ἀνακρίνῃ τὴν Ζαίρα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Τὸν ἀκολουθήσα ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἀντιθαλάμου τοῦ γραφείου τοῦ κ. ἐπιθεωρητοῦ. "Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ, ὁ αστυνομὸς μοῦ εἶπε νὰ περιμένω ἀπ' ἔξω, γιατί εἶχε διαταγῆ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος μέσα στὸ γραφεῖο.

—Καὶ σὺ, τί ἔκανες;...  
 —Δέχτηκα καὶ περιμένα...

—Καὶ μετὰ;

—"Ὑστερα ἀπὸ λίγην ὥρα βῆκε ἔξω ὁ ἴδιος ὁ αστυνομὸς καὶ μοῦ εἶπε, πὺς ἐπειδὴ ἡ ἀνάκρισις θὰ θασοῦσε πολὺ, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ περιμένω. Θὰ ἔφερνε—μου εἶπε—ὁ ἴδιος ὁ Ουίλσον τὴν Ζαίρα στὸ σπίτι μας.

Μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ βοηθοῦ τοῦ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, σωρίσθηκε συντριμμένος ἀπάνω στὴν πολυθρόνα του. Καὶ σκουπίζοντας τὸ καταδραμένο μέτωπό του, ἄρχισε νὰ μονολογῆ:

—Κατάρτα!... Νὰ θριασκώμαστε τόσο κοντὰ στὴ νίκη καὶ νὰ πάθουμε μιά τόσο ἐπονειδιστὴ ἥττα!... "Ὡ!... Εἶνε ἀσυγχώρητὴ ἡ ἀπρονειδιστὴ μου!... "Ἐγὼ φταίω γι' αὐτὸ!...

Ὁ Χάρρυ ἄφησε ἕναν θαυμάτιον στεναγμὸ καὶ ρώτησε τὸν διδάσκαλό του:

—Ὅστε τὴν ἔκλεψαν τὴ Ζαίρα;...  
 —Καὶ ρωτᾷς;... τοῦ φώναξε θημωμένος ὁ Σέρλοκ Χόλμς

—Θεὸ μου! Πὺς νὰ φανταζοῦμαι, ὅτι ἐκεῖνος ὁ αστυνομὸς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς κακούργους!...

—"Ἐχεις δίκην, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἰὸ λάθος εἶνε ὄλο δικὸ μου... "Ἐγὼ φταίω πὺ δὲν ἀντελήφθην ὅτι οἱ κακούργοι μὰς παρακολουθοῦσαν ὅταν ἤμαστε ἀκόμη στὸ σπίτι τοῦ Φιρμόν. Οἱ τετραπέρατοι αὐτοὶ ἔτρεναν καλά πόσο ἐπικίνδυνον εἶνε νὰ ἀνακατεῦτῶ ἐγὼ στὴν ὑπόθεσί τους. Περιμέ-

νανε λοιπὸν νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ θάλανε σ' ἐφαρμογῆ τὸ διαβολικὸν τέχνησμά πὺ σκεφτήκαμε.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη αὐτὸ ποῦπαθα... ψιθύρισε ὁ νεαρὸς αστυνομικός, κρῦβνοντας ἀπὸ ντροπὴ καὶ πόνο τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσην ὥρα σκεφτικός, πὺ τάχτηκε ἀξάφνα ὀρθίος καὶ πλησίασε στὸ τηλέφωνον. Ζήτησε τὸν Ουίλσον καὶ τὸν ρώτησε ἀν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ Ζαίρα.

—Δὲν ἔξερω τίποτ' ἄλλο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς μυστικῆς αστυνομίας, παρὰ μόνον ὅτι τὴν εἶδαν δυο-τρεις ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους μου νὰ μπαῖν καὶ νὰ θγαῖν ἀπ' τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ γραφείου μου, συνοδουμένη ἀπὸ ἕνα ξανθὸ καὶ συμπαθητικὸ νεὸ, τριάντα περίπου χρόνων.

—Ὁ νεὸς αὐτὸς ἔχει μὴτὴ κόκκινη καὶ λίγο λοξή; τὸν ἐξανάρτησε ὁ Χόλμς.

—Μάλιστα.

—Ἐυχαριστῶ, Ουίλσον, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' ἀφοῦ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ, ἄρχισε νὰ θαδίζῃ ἀπάνω-κάτω στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ μονολογῆ:

—"Ἄν ὁ κ. Ὀμπριέν μοῦ περιέγραψε σωστὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀτόμου πὺ παρουσιάστηκε στὸ συμβολαιογραφεῖο του ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες καὶ τοῦ εἶπε πὺς εἶνε συγγενῆς τοῦ Φιρμόν, τότε τὰ πράγματα δὲν μπερδεύονται καὶ τόσο πολὺ. Ὁ ψευτοσυγγενῆς τοῦ Φιρμόν κι' αὐτὸς πὺς ξεγέλασε τὸν Χάρρυ καὶ τοῦ πῆρε τὴ Ζαίρα, εἶνε τὸ ἴδιον πρόσωπον. Πρέπει νὰναί σίγουρος καιεὶς γι' αὐτὸ, γιατί ὁ Ὀμπριέν εἶνε ἀκριβῆς καὶ λεπτολόγος...

Κι' ἀποτεινόμενος στὸν βοηθὸ του, πὺ εἶχε ζαρωσῆ σὲ μιά γωνιά, σὰν θρεγμένη γάτα, τοῦ εἶπε:

—"Ἐλα, παιδί μου... "Ἄφησε τίς κλάψεις. "Υπάρχουν θάσιμες ἐλπίδες νὰ τοὺς πιάσωμε τοὺς κακούργους, κι' ἀν ἀκόμη ἐξαναγκάσαν τὴ Ζαίρα νὰ τοὺς μαωρηθῇ τὴν κρούπη τοῦ θησαυροῦ τοῦ Φιρμόν. Ἐμπρός, λοιπὸν, ἐτοιμάσου. Πρέπει νὰ πάμε στὸ νεκροταφεῖο.

## ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Μόλις νύχτωσε, ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ὁ Χάρρυ Τσεῖστ, ἐπιμελῶς μετεμφισμένοι, μπήκανε μέσα στὸ περίφημον νεκροταφεῖο τοῦ Ουέστμινστερ.

"Ἡ νύχτα ἦταν τρισκότεινη κι' ἡ θύελλα ἐμαίνετο.

Οἱ δυὸ αστυνομικοὶ, γλυστρώνοντας μὲ προκύλαξι ἀπὸ μνήμα σὲ μνήμα, σταθήκανε τέλος μπροστὰ σ' ἕνα μνημεῖο, πὺ εἰσοσῆ μὲ παρεκκλήσιον. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνοῖξε τότε μ' ἕνα ἀντικλεῖδι τὴν σιδερένια καγκλωπῆ πόρτα τοῦ μνημείου ἐκείνου—καὶ μπήκανε κι' οἱ δυὸ τους μέσα.

—Κατὶ μοῦ λέει, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸν βοηθὸ του, ὅτι μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ κενοτάφιο θὰ περάσουν ὁ Μαῦρος κι' ὁ σύντροφός του γιὰ νὰ θροῦν τὸ μνήμα στὸ ὅποῖο εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός. "Ἐδῶ θὰ στήσουμε τὴν ἐνέδρα μας. Χρειαζέται ὄμως προσοχὴ γιατί κι' ἐκεῖνοι θὰ ἔλασαν ὄλα τὰ μέτρα τους.

Ὁ Χάρρυ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ, χωρὶς νὰ θγάξῃ ταιμουδιά ἀπ' τὸ στόμα του. "Ἡ γκάφα τὸν εἶχε κάνει ἀμίλητον.

—Πόσα μνημεῖα τοῦ Τζιάνκομο Διαμπέλλι μέτρησε, Χάρρυ; τὸν ρώτησε ὕστερα ἀπὸ μιά λιγὸστιγμὴ σιωπῆ ὁ διδάσκαλός του.

—Σαράντα πέντε, κύριε.

—Ὅστε, ἀν ἡ Ζαίρα δὲν τοὺς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸ, πρέπει νὰχουν μεγάλη τύχη γιὰ νὰ θροῦνε τὸ μνημεῖο πὺ ζητᾷνε.

Ὁ Χάρρυ καὶ πάλι δὲν ἐθγάλε ταιμουδιά ἀπ' τὸ στόμα του. Κύτταζε διαρκῶς μὲ ἐντεταμένη προσοχὴ πρὸς τὰ ἔξω.

"Ἡ θύελλα ἀγριεῖεν ὀλοένα καὶ τὸ σκοτάδι γινόταν πιὸ πηχτὸ. "Ἡ στιγμὲς περνοῦσαν ἀργά.

"Ἄξαφνα ὁ Χάρρυ ἀνατρίχιασε, σὰν νὰ πάθῃε ξυπόλητος ἀπάνω σὲ φεῖδι.

—Φῶς! "Ἐνα φῶς! ψιθύρισε μὲ μιά ὑπόκωφον καὶ τρεμάμενη φωνή. Πλανιέται ἀπὸ μνήμα σὲ μνήμα... Πλησιάζει... ἀπομακρύνεται... Χάθηκε!..

(Ἀκολουθεῖ)

